

[Justitsministeren]

Jeg refererede tidligere politidirektøren for en udtalelse om samspillet mellem spiritus og vold. Jeg vil gerne føje til, at for mig at se er der ingen tvivl om, at umådeholdent spiritusforbrug er årsag til en ganske væsentlig del af voldskriminaliteten. Det er derfor med stor tilfredshed, jeg har noteret, at politidirektøren har erklæret de værtshuse krig, som ikke overholder restaurationslovgivningens bestemmelser, og jeg ser egentlig gerne, at dette initiativ breder sig ud over landet, dér hvor der måtte være brug for det. Jeg vil også i min anden ministeregenskab overveje mulighederne for at sætte yderligere ind over for spiritusmisbruget, for en begrænsning af dette misbrug vil utvivlsomt få en positiv virkning på det problem, som vi har til drøftelse her i dag.

Jeg har tidligere nævnt betydningen af politiets præventive indsats og fremhævet den betydelige udvikling i dette arbejde, som er sket i de seneste år. Det er min opfattelse, at det vil være helt uacceptabelt, hvis der sker en aktivitetsnedgang på dette område, fordi en nedgang i politistyrken vil ramme det præventive arbejde særlig hårdt. Jeg kan derfor sige, at regeringen løbende overvejer personaleudviklingen for politiet, og jeg kan føje til, at vi for tiden overvejer at ansætte flere politifolk i 1980 og 1981, end det hidtil har været forudsat i planlægningen.

Jeg har tidligere nævnt, at justitsmyndighedene alene ikke kan løse voldsproblemet. Vi må først og fremmest på det helt menneskelige område være med til at opbygge respekten for andre mennesker. Det er naturligvis ikke et område, som vi kan eller skal lovgive om, men det er et område, vi som samfundsborgere må være opmærksomme på, det gælder naturligvis først og fremmest i familien, men også på en række andre områder.

Jeg har sely tidligere nævnt det frivillige børne- og ungdomsarbejde, som netop indeholder muligheder for at give denne gruppe forståelse for en række positive aktiviteter. Kan det enkelte menneske eller den enkelte familie ikke selv løse disse problemer, så må vi bl. a. gennem vores sociallovgivning være med til at give de truede en nødvendig bistand. Det er regeringens opfattelse, at vi igennem bistandsloven med dens mange forskelligeartede hjælpemuligheder har udspændt et finmasket sikkerhedsnet under de svage

samfundsgrupper, ganske særligt i relation til børn og unge. Det er et system, som er velegnet til at foregribe, at børn og unge kommer ind i en kriminel løbebane, og selv om det måtte ske, kan det være med til at hjælpe de pågældende til en ny og bedre tilværelse.

Jeg kan for så vidt angår undervisningsministerens område nævne, at når der efterlyses initiativer på undervisningsområdet, er der formentlig tænkt på initiativer, der retter sig mod børnene og de helt unge, herunder i første række initiativer, der angår eleverne i folkeskolen.

Undervisningen i kriminalpræventive emner indgår ikke som et obligatorisk led i folkeskolens undervisning. Det betyder imidlertid ikke, at der ikke undervises i disse emner i folkeskolen. I faget samfundsorientering og i den særlige »klassens time« er der gode muligheder for at inddrage stof om vold og kriminalitet. Det skal også nævnes, at det kriminalpræventive råds undervisningsudvalg i samarbejde med folkeskolen og andre skoleformer har taget en række initiativer på området, herunder afholdelse af konferencer og lærerkurser, udarbejdelse af undervisningsvejledning og undervisningshæfter, film og lysbilledbånd. Der er ligeledes som nævnt taget initiativ til oprettelse af lokale samarbejdsudvalg imellem skole, socialvæsen og politi.

Der foreligger ikke tal for, i hvilket omfang lærerne giver en sådan undervisning, men man ved, at der efterhånden i alle politikredse findes mindst én politimand, som bruger en væsentlig del af sin tjenestetid til efter opfordring fra skolerne at komme til stede i klasserne for at fortælle om sit arbejde og nogle grundtræk af sagernes behandling i retten.

Som det blev nævnt i svaret på et spørgsmål fra fru Mette Madsen i folketingets spørgetid den 28. november 1979, har undervisningsministeren bedt direktoratet for folkeskolen, folkeoplysning, seminarier m. v. om at overveje, hvordan der bedst og hurtigst vil kunne tilvejebringes et vejledende materiale, som de stedlige skolemyndigheder og den enkelte lærer kan drage nytte af ved behandlingen af spørgsmål om vold og voldens følger i folkeskolens undervisning.

Folkeskolen yder også på anden måde en indsats på dette område, nemlig gennem forsøg på at bekæmpe den såkaldte mobning,